

dne 4.5.14 3x

PŘÍLOHA

Ministr vnitra
Milan Chovanec

MVCRP011GR1L

Toto rozhodnutí nabylo právní moci
 dne: 15. 5. 2014
 podpis:

Praha
 Č.j.: MV - 28632- 4/VS - 2014

- 6 -05- 2014

Naturalizace v České republice (GA15-07626S)
 podle zákona č. 40/1993 Sb.
 prac. č.: 0186 r

Dodatečně anonymizováno
v souladu s GDPR

Rozhodnutí

Ministr vnitra, příslušný dle § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), rozhodl na základě včasného rozkladu, který podal Alžírsko, státní občan Alžírské demokratické a lidové republiky, trvale bytem (dále jen „žadatel“), zastoupený na základě plné moci manželkou (dále jen „žadatel“), oti rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy (dále jen „Ministerstvo vnitra“), ze dne 22. 1. 2014, č.j.: VS-2504/835.3/2-2013, jímž nebylo podle § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., o nabývání a pozbývání státního občanství České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 40/1993 Sb.“), vyhověno jeho žádosti o udělení státního občanství České republiky (dále jen „žádost“), t a k t o:

Podle § 152 odst. 5 písm. b) správního řádu se rozklad **z a m í t á.**

O d ů v o d n ě n í:

I.

Žadatel požádal prostřednictvím Krajského řadu Jihočeského kraje dne 2. 10. 2013 o udělení státního občanství České republiky. Žádost byla doručena Ministerstvu vnitra dne 17. 10. 2013. Trvalý pobyt má žadatel povolen na území České republiky od 7. 3. 2012. Je ženatý, manželství se státní občankou České republiky uzavřel v Alžírsku v červnu roku 2009. Z tohoto manželství se v roce narodil syn. Společnou domácnost se žadatelem sdílí i syn manželky z jejího předchozího vztahu.

Žadatel v dotazníku k žádosti a životopise uvádí, že do České republiky přicestoval v říjnu roku 2009. V Alžírsku absolvoval střední školu s maturitou a nedokončil dvě vysoké školy. V České republice je od dubna roku 2010 zaměstnán v obchodní společnosti s.r.o., se sídlem v Mladé Vožici, na shodné adrese se žadatelovým trvalým pobytem. Do žádosti žadatel přiložil osvědčení z června roku 2011, o absolvování prvního ročníku tříletého základního kursu českého jazyka ze střední a jazykové školy v Táboře. Od března roku 2012 do srpna roku 2013 žadatel pobíral rodičovský příspěvek.

II.

Ministerstvo vnitra usnesením ze dne 20. 11. 2013, č.j.: VS-2504/835.3/2-2013, podle § 64 odst. 1 písm. a) správního řádu, řízení ve věci žádosti žadatele přerušilo do 20. 12. 2013. Zároveň ho vyzvalo, aby ve stanovené lhůtě doložil do spisu jmenovitě uvedené doklady. Dále Ministerstvo vnitra v souladu s ustanovením § 47 správního řádu informovalo žadatele o zahájení správního řízení podle § 44 správního řádu a rovněž ho podle ustanovení § 36 a § 38 správního řádu vyrozumělo o jeho právu nahlížet do spisu, navrhopvat důkazy, činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí, vyjádřit v řízení své stanovisko, včetně vyjádření se k podkladům rozhodnutí. Dne 5. 12. 2013 Ministerstvo vnitra obdrželo žadatelovo vyjádření k cestám do zahraničí a potvrzení společnosti IDSC, s.r.o., o příjmu žadatele a jeho manželky.

III.

Ministerstvo vnitra po provedeném důkazním řízení a po komplexním zvážení veškerých podkladů pro vydání rozhodnutí konstatovalo, že žadatel splňuje podmínky pro udělení státního občanství České republiky stanovené v § 7 odst. 1 písm. c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel nebyl v posledních pěti letech pravomocně odsouzen pro úmyslný trestný čin, prokázal znalost českého jazyka a plní povinnosti vyplývající z ustanovení zvláštního právního předpisu upravujícího pobyt a vstup cizinců na území České republiky, povinnosti vyplývající ze zvláštních právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění, sociální zabezpečení, důchodové pojištění, daně, odvody a poplatky.

Ministerstvo vnitra v napadeném rozhodnutí dále konstatovalo, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., neboť má na území České republiky ke dni podání žádosti povolen trvalý pobyt místo požadovaných pěti let, jen 18 měsíců. V zamítavém rozhodnutí uvedlo důvody, které jej vedly k nevyhovění žádosti o prominutí splnění této podmínky. Ministerstvo vnitra při zvažování využití ustanovení § 11 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb. vzalo za stěžejní skutečnost, že ani žadatelův celkový pobyt v České republice nedosahuje pěti let. Podle sdělení Odboru cizinecké policie Krajského ředitelství policie Středočeského kraje byl žadateli udělen přechodný pobyt za účelem rodinným od 9. 11. 2009. V odůvodnění napadeného rozhodnutí Ministerstvo vnitra uvedlo, že dopělo k závěru, že žadateli splnění uvedené podmínky nepromine, protože vzhledem k poměrně krátké délce jeho faktického, i ustanovením § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. požadovaného trvalého pobytu na území České republiky ke dni podání žádosti, nemohly být posouzeny a zohledněny veškeré podstatné znaky žadatelovy integrace do české společnosti. Ministerstvo vnitra rovněž shledalo určité rozpory v žadatelově prohlášení o jeho zahraničních cestách a, s jeho souhlasem, pořízenou kopií cestovního pasu, na jejichž základě

nelze s určitostí stanovit, jakou dobu žadatel v České republice od března roku 2012 skutečně strávil.

V kontextu shora uvedeném Ministerstvo vnitra žádost zamítlo.

IV.

Proti zamítavému rozhodnutí podal žadatel včasný rozklad (rozhodnutí převzal dne 28. 1. 2014 a rozklad byl doručen Ministerstvu vnitra dne 5. 2. 2014).

V rozkladu žadatel uvádí, že se o povolení trvalého pobytu snažil delší dobu, dle české legislativy však žádost mohl podat až v listopadu roku 2011, což učinil. K záznamům o vycestování do zahraničí ve svém cestovním pase zmiňuje cesty do Alžírsko, zároveň se pozastavuje nad tím, že nebyl proveden překlad záznamů z arabského jazyka o jeho cestách do zahraničí. Žadatelovy cesty byly rodinného charakteru, proto se žadatel domnívá, že by neměly být brány v potaz. Žadatel zdůrazňuje, že v České republice žije pátým rokem se svou manželkou a synem, kteří jsou českými státními občany, řádně pracuje a plní funkci rodiče, jak prokázal čerpáním rodičovské dovolené. V rozkladu žadatel dále zmiňuje lhůtu pro vydání rozhodnutí, která dle jeho názoru nebyla dodržena.

V.

O rozkladu proti rozhodnutí Ministerstva vnitra rozhoduje podle § 152 odst. 2 a 3 správního řádu ministr vnitra na základě návrhu rozkladové komise ministra vnitra (dále jen „rozkladová komise“). Rozklad posoudila rozkladová komise.

V souvislosti s podaným rozkladem byly znovu posouzeny všechny důkazy a skutečnosti, důležité pro rozhodnutí.

Ministr vnitra předem konstatuje, že státní občanství je jedním ze základních atributů, na jejichž základě je založena existence každého moderního svrchovaného státu. Mezinárodní právo všeobecně uznává pravidlo, že je vnitřní záležitostí každého státu, jakým způsobem upraví ve svém právním řádu způsoby nabývání a pozbývání státního občanství. Haagská úmluva o některých otázkách střetu zákonů o státním občanství z roku 1930, ačkoliv nevstoupila nikdy v platnost, je pokládána za shrnutí mezinárodního obyčejového práva a stanoví, že je věcí každého státu určit podle vlastního práva, kdo jsou jeho občané. Tento nezpochybnitelný princip při respektování zásad vyplývajících z obyčejového mezinárodního práva, mezinárodních smluv a všeobecně uznávaných právních zásad v oblasti státního občanství, napomáhá státu chránit jeho suverenitu, bezpečnost a integritu a je v současné době všeobecně přijímán.

Na udělení státního občanství není právní nárok, a to ani za předpokladu, že osoba žádající o udělení státního občanství České republiky splňuje všechny podmínky stanovené zákonem č. 40/1993 Sb. Česká republika ve svém právním řádu stanovila podmínky pro vznik státoobčanského vztahu. V případech, kdy tento vztah nevzniká ze zákona, ale na základě rozhodnutí orgánu státu, má tento orgán nezadatelné právo rozhodnout, zda určité osobě státní občanství udělí či nikoliv.

Při posuzování žádosti se vychází především z čl. 12 odst. 1 ústavního zákona č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky, ve znění pozdějších ústavních zákonů, z něhož vyplývá, že nabývání a pozbývání státního občanství stanoví zákon. Tímto zákonem je zákon č. 40/1993 Sb., který výslovně v § 7 odst. 1 stanoví podmínky, které musí žadatel o udělení státního občanství splňovat. Při posuzování žádosti o prominutí splnění některé z podmínek stanovených pro udělení státního občanství České republiky, se vychází z předpokladu, že jde o výjimku, pro kterou musí být dány závažné důvody. Nepostačí, že jde o skutečnost uvedenou v § 11 zákona č. 40/1993 Sb. V celém správním řízení o udělení státního občanství České republiky se ministr vnitra řídí zásadami uvedenými v § 2 správního řádu i dalšími právními předpisy, jakož i mezinárodními smlouvami, které jsou součástí právního řádu České republiky.

Ministr vnitra dále odkazuje na Evropskou úmluvu o státním občanství, která byla vyhlášena pod č. 76/2004 Sb.m.s. (dále jen „Evropská úmluva“). Vysvětlující zpráva k čl. 2 Evropské úmluvy, kterou vypracoval Výbor expertů Rady Evropy pro státní občanství (CJ-NA), uvádí, že zúčastněný stát může stanovit podmínky pro naturalizaci, zejména pokud jde o integraci osob, které o přijetí do státoobčanského svazku žádají. Musí být zřejmé, že integrace takové osoby ve společnosti dosáhla vysokého stupně. Není hodnoceno pouze formální plnění podmínek uvedených v zákoně č. 40/1993 Sb., nýbrž je v rámci správního uvážení zkoumána existence skutečného vztahu (genuine link) této osoby k zemi, která o přijetí do jejího státního svazku usiluje.

V čl. 3 Evropské úmluvy „Působnost státu“ je uvedeno, že udělení státního občanství České republiky na žádost fyzické osoby (cizince) je výrazem svrchované státní suverenity. Není tedy pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou fyzické osoby (cizinci) nabýt jeho státního občanství, a že je zcela ve sféře volného uvážení dotčeného státu, zda cizinci bude státní občanství uděleno či nikoliv.

Ministerstvo vnitra i ministr vnitra při užití správního uvážení zkoumají okolnosti každého jednotlivého případu při respektování smyslu a účelu zákonů a mezí, které tyto zákony stanoví. Nemůže proto jít o pouhé mechanické posouzení splnění podmínek stanovených v § 7 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb., protože splnění těchto podmínek je prvním, nikoli však jediným předpokladem pro udělení státního občanství České republiky (viz judikát Nejvyššího správního soudu ze dne

7. 6. 2006, č.j.: 3 As 32/2005-51). Jak Ministerstvo vnitra, tak i ministr vnitra vychází tedy z toho, že žadatel musí splnit podmínky, vyplývající z uvedených právních předpisů a musí být zřejmé, že jeho integrace v české společnosti dosáhla vysokého stupně. Přitom nejen mohou, ale i musí v souvislosti s rozhodováním o udělení státního občanství České republiky posoudit všechny právně významné skutečnosti uvedené, popřípadě přiložené k žádosti.

VI.

Podle zákona č. 40/1993 Sb. bylo po žadateli požadováno splnění podmínek podle § 7 odst. 1 písm. a), c), d) a e) zákona č. 40/1993 Sb. Žadatel prokázal svoji bezúhonnost podle § 7 odst. 1 písm. c) zákona č. 40/1993 Sb. Dále prokázal požadovanou znalost českého jazyka a tím splnil podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. d) zákona č. 40/1993 Sb. i podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. e) zákona č. 40/1993 Sb., neboť nebylo zjištěno porušení povinností vyplývajících ze zvláštních právních předpisů.

Žadatel však nespĺňuje podmínku stanovenou v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., která mu nebyla prominuta, neboť k prominutí jejího splnění nebyly shledávány relevantní důvody, resp. Ministerstvo vnitra neuplatnilo, z důvodů výše uvedených, liberační předpoklady pro prominutí splnění této podmínky, obsažené v ustanovení § 11 odst. 1 zákona č. 40/1993 Sb.

K námitkám, které žadatel uvedl v rozkladu, konstatuje ministr vnitra, že je neshledal důvodnými a uvádí následující:

V podaném rozkladu nebyly uvedeny žádné nové skutečnosti, které by nebyly známy před vydáním napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra sdílí shodný názor s Ministerstvem vnitra, že možnosti prominutí splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. nebylo využito s přihlédnutím k délce trvalého pobytu a celkové délce oprávněného pobytu žadatele v České republice. Žadatel do České republiky přicestoval prvně v říjnu roku 2009, nezdržuje se zde tedy zatím ani pět let.

Pokud se jedná o žadatelovy zahraniční cesty, ministr vnitra podotýká, že ve spisovém materiálu je založeno usnesení o přerušení řízení ze dne 20. 11. 2011, jímž Ministerstvo vnitra vyzvalo žadatele, mimo jiné, k předložení prohlášení, v němž uvede všechny cesty do zahraničí, které od povolení trvalého pobytu uskutečnil, včetně jejich délky. Následně bylo předloženo žadatelovo prohlášení datované 3. 12. 2013, které však bylo s ohledem na záznamy o cestách do zahraničí uvedené v cestovním pase žadatele, neúplné. Ministerstvo vnitra rozhodně nemá v úmyslu bránit žadateli v trávení dovolené, jak uvádí v rozkladu, ale je povinno si v průběhu správního řízení opatřit podklady k posouzení splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky, resp. posouzení skutečností relevantních

pro jejich možné prominutí. Ministr vnitra připomíná, že dle ustanovení § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. lze státní občanství České republiky udělit žadateli, který má na území České republiky povolen trvalý pobyt po dobu nejméně pěti let a po tuto dobu se zde převážně zdržuje. Je tedy nezbytné, aby bylo při posuzování každé žádosti zjišťováno, jakou část roku žadatel tráví mimo území České republiky. Překlad z arabského jazyka, jehož se žadatel dovolává, není nutný, když je prokazatelné, že žadatel v letech 2012 a 2013 mimo Českou republiku vycestoval, ať už do kteréhokoliv státu a z jakéhokoliv důvodu. V napadeném rozhodnutí bylo jen konstatováno, že z dokladů předložených žadatelem není patrné, jaký časový úsek mimo Českou republiku strávil, což nevyplývá ani z rozkladu.

Jde-li o námitku týkající se délky správního řízení o žádosti, ministr vnitra odkazuje na ustanovení § 10 odst. 5 zákona č. 40/1993 Sb., stanovující lhůtu 90 dnů pro vydání rozhodnutí. V daném případě bylo správní řízení zahájeno dne 17. 10. 2013 doručením žádosti Ministerstvu vnitra. Usnesením ze dne 20. 11. 2013 bylo správní řízení za účelem odstranění vad žádosti přerušeno do 20. 12. 2013. Podle § 65 odst. 1 správního řádu lhůty týkající se provádění úkonů (zde odstranění určitých vad žádosti), po dobu přerušování řízení lhůta pro vydání rozhodnutí neběží. Dne 5. 12. 2013 Ministerstvo vnitra obdrželo vyžádané podklady pro vydání rozhodnutí a dne 21. 1. 2014 bylo vydáno napadené rozhodnutí. Zákonná lhůta pro vydání rozhodnutí tak byla dodržena.

VII.

Podle § 89 odst. 2 správního řádu ministr vnitra přezkoumal soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy a neshledal v postupu Ministerstva vnitra takové pochybení, které by vedlo ke změně či zrušení napadeného rozhodnutí. Ministr vnitra je toho názoru, že při rozhodování o žádosti nebyly překročeny meze správního uvážení a nebylo rozhodováno na základě libovůle. Ministerstvo vnitra dle jeho názoru dbalo, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem daného případu zjištěným řádným způsobem a zároveň dbalo, aby nevznikl neodůvodněný rozdíl při rozhodování obdobných případů a jeho rozhodnutí tak bylo předvídatelné.

Ministr vnitra dále uvádí, že Ministerstvo vnitra dostatečně zdůvodnilo, proč nebylo žádosti vyhověno, jaké úvahy ho k tomuto závěru vedly, respektive proč splnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb. nebylo žadateli prominuto. Zde je nutné poukázat na názor vyslovený Ústavním soudem v usnesení ze dne 17. 5. 2007, sp. zn. II. ÚS 624/06: „Není pochyb o tom, že každý suverénní stát má právo stanovit podmínky, za kterých mohou cizinci vstupovat na jeho území, pobývat na něm a případně získat státní občanství. Jinak řečeno, není žádného základního práva, které by suverénní stát mohl porušit tím, že cizinci státní občanství neudělí. Zákon o státním občanství nezakotvuje nárok, ale pouze možnost získání státního občanství České republiky při splnění zákonných podmínek. Jde

o formální podmínky, jejichž splnění teprve zakládá důvod pro věcné posouzení žádosti.“

Český právní řád považuje udělení státního občanství České republiky na žádost cizince za završení jeho integrace do české společnosti, nikoliv za její počátek nebo předpoklad pro její zahájení. Ministr vnitra proto konstatuje, že použití správního uvážení při rozhodování o udělení státního občanství České republiky, včetně posuzování splnění zákonných podmínek, je zcela namístě a je uplatňováno při rozhodování o všech žádostech v souladu se zásadou ochrany legitimního očekávání, zásadou nestranného postupu a rovného přístupu a zásadou ochrany veřejného zájmu. Pouze tímto zákonným postupem ve své komplexnosti je možné zajistit soulad zájmu žadatele a zájmu státu, který rozhoduje, zda žadatele o udělení státního občanství České republiky do státního svazku přijme.

VIII.

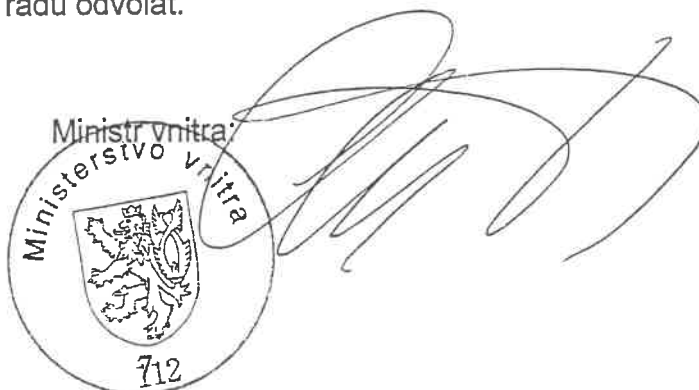
Ministr vnitra konstatuje, že posoudil veškerý dostupný spisový materiál a všechny podklady pro rozhodnutí jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. I při vědomí toho, že žadatelova manželka a syn jsou státní občané České republiky, ministr vnitra musí trvat na tom, že teprve s určitým časovým odstupem bude možné posoudit žadatelovu celkovou integraci do české společnosti v návaznosti na splnění zákonných podmínek pro udělení státního občanství České republiky.

S ohledem na výše uvedené rozhodl ministr vnitra na návrh rozkladové komise, jak je shora ve výroku tohoto rozhodnutí uvedeno, rozklad zamítnout. Důvodem zůstává nesplnění podmínky stanovené v § 7 odst. 1 písm. a) zákona č. 40/1993 Sb., jejíž splnění nebylo žadateli prominuto.

K dosavadnímu požadavku na předložení dokladu o propuštění ze stávajícího státního svazku ministr vnitra pro úplnost sděluje, že v souladu s ustanovením § 74 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů (zákon o státním občanství České republiky), se od nabytí účinnosti tohoto zákona dnem 1. 1. 2014 pozbytí dosavadního státního občanství pro udělení státního občanství České republiky nevyžaduje.

P o u ě n í: Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 ve spojení s § 152 odst. 4 správního řádu odvolat.

Ministr vnitra
Ministerstvo vnitra
712

12